

Arrest

nr. 91 287 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DESSIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2012 verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), ingediend op 3 november 2009 en aangevuld op 15 december 2009 en 19 augustus 2010, ongegrond.

1.2. Op 20 juli 2012 werd eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - Model B, onder de bijlage 13. Dat zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij niet meer welkom is in zijn thuisland en dat hij er voortdurend in angst leeft. Echter verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding kan niet als grond voor regularisatie weerhouden worden.

Verder stelt betrokkene dat hij getekend is door deze situatie, maar zoals betrokkene zelf aangeeft, is dit een eerder medisch element, waardoor een aparte procedure bestaat. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Uit de studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene dergelijke aanvraag op basis van artikel 9ter op 27.01.2009 heeft ingediend, die echter op 28.04.2011 ongegrond werd besloten, wat op 06.06.2011 aan betrokkene werd betekend

Betrokkene verklaart eveneens dat zijn ganse familie in België leeft en dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Betrokkene staat dit echter niet met bewijzen en wat betreft de verklaring dat 2 zussen van hem, namelijk mevrouw P. H. (...) en mevrouw D. H. (...), hier legaal verblijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Betrokkene voegt een verblijfstitel van de personen die hij als familie benoemt toe, echter beschikken deze documenten niet over de nodige bewijskracht om de verwantschap aan te tonen.

Wat betreft de opmerking dat een mevrouw H. P. (...) aan een ziekte lijdt waarvoor zij ondersteuning nodig heeft en daarvoor beroep wenst te doen op betrokkene, dient te worden opgemerkt dat mevrouw P. (...) een beroep doet op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Wat betreft de verwijzing naar de relatie die betrokkene had met mevrouw E. V. W. (...), toont betrokkene niet aan dat deze relatie nog bestaande is en wordt dit element bijgevolg niet in aanmerking genomen.

De aangehaalde elementen van integratie, met name dat betrokkene Nederlands heeft gestudeerd, bij de VDAB verschillende opleidingen heeft gevolgd, werkbereid is en aanwervingbeloftes alsook een arbeidscontract voorlegt en dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene diende namelijk tussen 03.01.2001 en 26.01.2007 verschillende asielprocedures in en het is normaal dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Echter werd zijn procedure op 26.01.2007 negatief afgesloten en werd betrokkene naar zijn land van herkomst gerepatriëerd. Vervolgens heeft betrokkene besloten om zonder de nodige machtiging tot toelating en verblijf terug te keren naar België en er te verblijven. Betrokkene heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu verder geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft de mogelijke aanwerving in een knelpuntberoep en de weigering van een arbeidsvergunning, willen wij erop wijzen dat het toekennen van een arbeidsvergunning en een daaraan gekoppelde verblijfsvergunning aan specifieke vereisten gebonden is, waaraan - gezien de beslissing van de Vlaamse Overheid - de aanvraag van betrokkene blijkbaar niet voldeed.

Hoe lovenswaardig het feit dat betrokkene van geen enkele sociale of caritatieve instelling of organisatie afhangt ook moge zijn, dit gegeven kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) ongewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

'De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum'..."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.3. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."*

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De vordering is dan ook niet ontvankelijk wegens het gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert evenwel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Gelet op de onontvankelijkheid van verzoekers vordering wegens het gebrek aan belang zoals besproken supra onder punt 2, onderzoekt de Raad verzoekers vordering niet ten gronde, met uitzondering van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, daar dit een regel van internationaal recht met directe werking betreft.

Verzoeker betoogt aangaande deze vermeende schending van artikel 8 van het EVRM deels in diens eerste middel en deels in diens tweede middel. De Raad neemt deze twee onderdelen samen in een enig middel ten einde een duidelijk overzicht te bewaren.

3.2. Verzoeker licht de schending van artikel 8 van het EVRM als volgt toe: *" (...) In weerwil daarvan stelt verzoeker vast dat verweester geen rekening wenst te houden met de feitelijke omstandigheden. Verzoeker woont reeds verschillende jaren in België, volgende lessen Nederlands en diverse arbeidsmarktgericht opleidingen waardoor hij zich de Nederlandse taal en de Belgische cultuur volledig eigen heeft gemaakt. Verzoeker wenst zich definitief en officieel te vestigen in België. Verzoeker heeft geen familie meer in Kosovo, de zussen van verzoeker wonen eveneens in België. Verzoeker zorgt voor zijn zieke zus en woont bij haar in. Er is zodoende sprake van een familie- en gezinsleven. De gedwongen uitwijzing zou voor verzoeker resulteren in enorme problemen, grote onzekerheid en vormt*

niet meer of minder dan een onmenselijke behandeling. Hij riskeert teruggestuurd te worden naar een land waar hij niets of niemand meer kent. Doordat het voordeel voor de Belgische Staat in disproportie staat met de schade die verzoeker ondervindt door diens uitwijzing is het evenredigheidsbeginsel geschonden. Zoals eerder gesteld is de gevorderde maatregel volledig buitensporig. Verzoeker dreigt teruggestuurd te worden op een moment dat hij volledig geïntegreerd is en onder meer de zorg voor zijn zus op zich neemt. Van zodra de situatie van verzoeker geregulariseerd is zal hij op de arbeidsmarkt terechtkunnen ingevolge de diverse opleidingen die hij volgde tijdens de jaren dat hij hier al verbleef. De enige passende maatregel van behoorlijk bestuur, bestaat in een regularisatie van verzoeker, maar geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien beweert verweerder in de bestreden beslissingen volkomen ten onrechte dat verzoeker geen bewijzen van verwantschap voorlegt. De stukken 3 t.e.m. 5 zijn de geboorteaktes ("Birth Certificate") van zijn twee zussen en hemzelf. Uit deze stukken blijkt dat zowel H. P., H. P. als verzoeker (F. P.) dezelfde ouders hebben. Namelijk A. P. en H. P.-M.. Er is zodoende wel degelijk sprake van familie- en gezinsleven, zodat de beslissing dd. 20.06.2012 in strijd is met art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950. (...)

Schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Doordat verweerder twee beslissingen nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950. Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd. Toelichting: In hoofddorde verwijst verzoeker naar hetgeen onder het eerste middel is vermeld nopens art. 8 EVRM. Aanvullend en meer specifiek voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft stipt verzoeker aan dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een nog veel grotere schending inhoudt van art. 8 EVRM doordat verzoeker een reëel risico loopt om spoedig uit zijn leefgemeenschap weggerukt te worden waardoor de jarenlang opgebouwde stabiele familieband bruusk zou verbroken worden zonder garantie op herstel. Bovendien zou verzoeker hierdoor niet langer kunnen instaan voor de noodzakelijk mantelzorg voor zijn zus."

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.5. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.7. Verzoeker stelt samenvattend dat hij zijn familie en omgeving zal moeten verlaten. Verzoeker stelt voorts dat zijn verwijdering noch nodig, noch proportioneel van aard is in een democratische samenleving daar hij geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt, zich steeds goed heeft gedragen, goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat hij bovendien in het bezit is van een werkbelofte. Daarnaast stelt verzoeker dat hij de noodzakelijke mantelzorg voor zijn in België verblijvende zus op zich neemt.

3.8. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

3.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met alle door verzoeker bijgebrachte gegevens rekening heeft gehouden.

3.10. In de bestreden beslissing wordt besloten dat de door verzoeker bij de aanvraag en de actualiseringen voorgelegde documenten niet over de nodige bewijskracht beschikken om de verwantschap aan te tonen.

3.11. Met betrekking tot de stukken die bij het huidig verzoekschrift gevoegd werden stelt de Raad, naar vaste rechtspraak, dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om zijn beslissing te nemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de bewijsstukken waarover zij beschikt op het moment van de bestreden beslissing, op een kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoeker geen machtiging tot verblijf toe te kennen.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoeker, minstens niet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, geen bewijs voorlegt van zijn vermeende familiebanden met diens zussen in België. Verzoeker mag dan wel beweren hier familieleden te hebben, die in legaal verblijf woonachtig zouden zijn in het Rijk, doch hij brengt hiervan geen bewijs bij. De Raad merkt op dat verzoeker op geen enkele wijze voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de verwantschap aantoonde met de personen van wie hij beweert familie te zijn. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker het bestaan van voormelde relaties niet aantoonde en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

3.13. Ten overvloede merkt de Raad op dat waar verzoeker zich baseert op het gegeven dat hij een familieleven heeft met zijn zussen die op het Belgische grondgebied verblijven, dit ten eerste niet aangetoond wordt maar dit tevens niet automatisch leidt tot bescherming onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dit verband immers op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

3.14. Verzoeker laat niet alleen na de noodzakelijke band van verwantschap met zijn zussen aan te tonen, hij laat tevens na aan te tonen dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Verzoeker mag dan wel beweren dat hij instaat voor de noodzakelijke mantelzorg van zijn zus, hij brengt evenwel geen bewijs van verwantschap noch enig andere begin van bewijs of stuk dat aantoonde dat verzoekers vermeende zus vooreerst werkelijk zorgbehoevend is en dat er daarenboven ook daadwerkelijk een bepaalde band van afhankelijkheid bestaat van verzoekers zus ten aanzien van verzoeker. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om zowel de verwantschap alsook de eventuele bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen. Minstens hier een begin van bewijs van bij te brengen. Gelet op de afwezigheid van dergelijke elementen in het administratieve dossier op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nam het bestuur de voorliggende bestreden beslissingen dan ook terecht en naar rede.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC